

13-02-2019

প্ৰাতঃমুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – সদায় পিতাৰ স্মৃতিৰ চিন্তন আৰু জ্ঞানৰ বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰা তেতিয়া নতুন-নতুন পইণ্টচ ওলাই থাকিব, আনন্দিত হৈ থাকিব।”

***প্ৰশ্ন :-** এই নাটকত আটাইতকৈ বেছি চমৎকাৰ (আশ্চৰ্য) কাৰ আৰু কিয়?

***উত্তৰ :-** 1. সকলোতকৈ বেছি চমৎকাৰ হৈছে শিৱবাবাৰ কিয়নো তেওঁ তোমালোকক ছেকেণ্ডত পৰীজাদা (ফৰিস্তা) কৰি তোলে। এনেকুৱা পঢ়া পঢ়ায় যাৰ দ্বাৰা তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ যোৱা। দুনিয়াত পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও এনেকুৱা পঢ়া পঢ়াব নোৱাৰে। 2. জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ দি অন্ধকাৰৰ পৰা পোহৰলৈ লৈ অহা, উজুটি (ঠেকা) খোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰা, এয়া হৈছে পিতাৰ কাম সেইবাবে তেওঁৰ নিচিনা চমৎকাৰ (আশ্চৰ্যজনক) কাম কোনেও কৰিব নোৱাৰে।

ওঁম্ শান্তি। আত্মিক পিতাই নিতৌ সন্তানসকলক বুজায় আৰু সন্তানসকলে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাৰ পৰা শুনে। যেনেকৈ পিতা গুপ্ত তেনেকৈ জ্ঞানো গুপ্ত, কোনেও এইটো বুজিব নোৱাৰে যে আত্মা কি হয়, পৰমপিতা পৰমাত্মা কি হয়? তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো দৃঢ় অভ্যাস হৈ যোৱা উচিত যে আমি আত্মা হওঁ। পিতাই আমাক আত্মাসকলক শুনায়। এয়া বুদ্ধিৰে বুজিব লাগে আৰু কাৰ্যত আহিব লাগে। বাকী পেচাগত কাম-কাজ আদিতো কৰিবই লাগিব। কোনোবাই মাতিলে নিশ্চয় নাম লৈয়ে মাতিব। নাম ৰূপ আছে সেইবাবেতো কথা ক’ব পাৰে। সকলো কৰিব পাৰে। কেৱল এইটো দৃঢ় কৰিব লাগে যে আমি আত্মা হওঁ। গোটেই মহিমা নিৰাকাৰৰে। যদি সাক্ষাৎ দেৱতাসকলৰ মহিমা আছে তেনেহ’লে তেওঁলোককো মহিমাৰ লায়ক পিতায়ে কৰিছে। মহিমাৰ লায়ক আছিল, এতিয়া পুনৰ পিতাই মহিমাৰ লায়ক কৰি আছে সেইবাবে মহিমা নিৰাকাৰৰে। বিচাৰ কৰা হয় যে পিতাৰ কিমান মহিমা আছে আৰু কিমান তেওঁৰ সেৱা আছে। তেওঁ সমৰ্থ হয়, তেওঁ সকলো কৰিব পাৰে। আমিহে বহুত কম মহিমা কৰোঁ। তেওঁৰ মহিমাতো বহুত। মুছলমান লোকসকলেও কয় – আল্লা মিয়াই এনেকৈ ফৰমান (আদেশ) দিছে। এতিয়া কাৰ আগত ফৰমান কৰিছে? সন্তানসকলৰ আগত ফৰমান কৰে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ যোৱা। আল্লা মিয়াই কাৰোবাৰ প্ৰতি ফৰমানতো কৰিবই নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলকে বুজায়, যাৰ কাৰো খবৰেই নাই। এতিয়া তোমালোকে গম পাইছা আকৌ এই জ্ঞান নোহোৱা হৈ যাব। বৌদ্ধ ধৰ্মীসকলেও এনেকৈ ক’ব, খ্ৰীষ্টিয়ান সকলেও এনেকৈ ক’ব। কিন্তু কি ফৰমান কৰিছিল সেয়া কোনেও নাজানে। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক ‘অল্ফ’ (আল্লা) আৰু ‘বে’ (বাদশ্বাহী)ৰ বিষয়ে বুজাই আছে। আত্মাই পিতাৰ স্মৃতি পাহৰিব নোৱাৰে। আত্মা অবিনাশী হয়, সেয়েহে স্মৃতিও অবিনাশী হৈ থাকে। পিতাও অবিনাশী হয়। গোৱাও হয় – আল্লা মিয়াই এনেকৈ কৈছিল। কিন্তু তেওঁ কোন, কি কৈছিল – এয়া একোৱে নাজানে। আল্লা মিয়াক কংকৰ-পাথৰ আদিত আছে বুলি কৈ দিলে তেনেহ’লে কি জানিব? ভক্তি মার্গত প্ৰাৰ্থনা কৰে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা যিয়ে আহে তেওঁ সত্য, ৰজা, তমোলৈ আহিবই লাগিব। যীশুখ্ৰীষ্ট, বৌদ্ধ যিয়েই আহে, তেওঁলোকৰ পিছত সকলোৱে অৱনমিত হ’বই লাগিব। আৰোহণ কৰাৰ কথা নাই। পিতাহে আহি সকলোকে আৰোহণ কৰায়। সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই। আন কোনেও সংগতি কৰিবলৈ নাহে। ধৰি লোৱা যীশুখ্ৰীষ্ট আছিল, কাক বহি বুজাব। এই কথাবোৰ বুজিবলৈ ভাল বুদ্ধিৰ দৰকাৰ। নতুন যুক্তি উলিওৱা উচিত। মেহনত (চেপ্টা) কৰিব লাগে, ৰত্ন উলিয়াব লাগিব সেইবাবে বাবাই কয় – বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰি লিখা, পুনৰ পঢ়া যে কি কি ৰৈ

গ'ল? বাবাৰ যি ভূমিকা, সেয়া চলি থাকিব। পিতাই কল্পৰ আগতে শুনোৱা জ্ঞান শুনায়। এয়া সন্তানসকলে জানে যে যিসকলে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহে তেওঁলোকৰ পাছে পাছে সেই ধৰ্মাৱলম্বীসকলো অৱনমিত হ'বলগীয়া হয়। তেওঁলোকে কাৰোবাক কেনেকৈ উঠাব? চিৰি তললৈ নামিবই লাগিব। প্ৰথমতে সুখ, পাছত দুখ। এই নাটক বহুত বঢ়িয়াকৈ বনোৱা হৈছে। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰাৰ প্ৰয়োজন, তেওঁলোকে কাৰো সংগতি কৰিবলৈ নাহে। তেওঁলোক আহে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। জ্ঞানৰ সাগৰ এজন আৰু কাৰোৰে জ্ঞান নাই। নাটকত দুখ-সুখৰ খেলতো সকলোৰে বাবে। দুখতকৈও সুখ বেছি। নাটকত ভূমিকা পালন কৰে তেন্তে নিশ্চয় সুখী হোৱা উচিত। পিতাই জানো দুখ স্থাপন কৰিব। পিতাইতো সকলোকে সুখ দিয়ে। বিশ্বত শান্তি হৈ যায়। দুখধামততো শান্তি হ'ব নোৱাৰে। শান্তি তেতিয়া পোৱা যাব যেতিয়া শান্তিধামলৈ উভতি যাব।

পিতাই বহি বুজায়। এইটো কেতিয়াও পাহৰিব নালাগে যে আমি পিতাৰ লগত আছো, পিতা আহিছে অসুৰক দেৱতা কৰি তুলিবলৈ। এই দেৱতাসকল সংগতিত থাকোতে তেতিয়া বাকী সকলো আত্মা মূলবতনত থাকে। নাটকত সকলোতকৈ বেছি চমৎকাৰ হৈছে বেহুদৰ পিতাৰ যিয়ে তোমালোকক পৰীজাদা (ফৰিস্তা) কৰি তোলে। পঢ়াৰ দ্বাৰা তোমালোক পৰী হোৱা। ভক্তি মাৰ্গত একোৱে বুজি নাপায়, মালা জপি থাকে। কোনোৱে হনুমানক, কোনোৱে আন কাৰোবাক স্মৰণ কৰে, তেওঁলোকক স্মৰণ কৰিলে কি লাভ? বাবাই কৈছে 'মহাৰথী', সেয়েহে তেওঁলোকে হাতীৰ ওপৰত আৰোহণ কৰা দেখুৱাই দিছে। এই সকলো কথা পিতাইহে বুজায়। ডাঙৰ ডাঙৰ লোকসকল ক'বলৈ গ'লে তেতিয়া কিমান অভ্যৰ্থনা (আদৰ-সাদৰ) কৰে। তোমালোকে আৰু কাকো অভ্যৰ্থনা নকৰা। তোমালোকে জানিছা যে এই সময়ত গোটেই বৃক্ষজোপাৰ জৰাজীৰ্ণ অৱস্থা। বিহৰ দ্বাৰা উৎপত্তি হোৱা। এতিয়া তোমালোকৰ অনুভৱ হোৱা উচিত যে সত্যযুগত বিহৰ কথা নাথাকে। পিতাই কয় – মই তোমালোকক পদ্মাপদমপতি কৰি তোলো। সুদামা পদ্মাপদমপতি হৈ নগ'ল জানো। সকলোৱে নিজৰ বাবেই কৰে। পিতাই কয় – এই পঢ়াৰ দ্বাৰা তোমালোক কিমান উচ্চ হৈ যোৱা। সেই গীতা সকলোৱে শুনে, পঢ়ে। এৱোঁ (ব্ৰহ্মা) পঢ়িছিল কিন্তু যেতিয়া পিতাই আহি শুনালে তেতিয়া আচৰিত হৈ গ'ল। পিতাৰ গীতাৰ দ্বাৰা সংগতি হ'ল। এয়া মনুষ্যই বহি কি ৰচনা কৰিছে! তেওঁলোকে কয় যে আল্লা মিয়াই এনেকৈ ক'লে। কিন্তু আল্লা কোন? সেয়া একোৱে বুজি নাপায়। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীসকলেই ভগৱানক নাজানে তেন্তে যিসকল পিছত আহে তেওঁলোকে কি জানিব। সকলো শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি গীতাকে ভুল কৰি দিছে তেনেহ'লে বাকী শাস্ত্ৰবোৰৰ কি হ'ব? পিতাই যি আমাক সন্তানসকলক শুনায় সেয়া প্ৰায়ঃ লোপ হৈ গৈছে। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ পৰা শুনি দেৱতা হৈ আছা। পুৰণি দুনিয়াৰ হিচাপতো সকলোৱে পৰিশোধ কৰিবই লাগিব। তেতিয়া আত্মা পবিত্ৰ হৈ যায়। তেওঁৰো কিবা হিচাপ-নিকাচ আছে যদি সেয়া পৰিশোধ হৈ যাব। আমিye প্ৰথমতে যাওঁ পুনৰ আমিye প্ৰথমতে আহো। বাকী সকলোৱে শান্তি ভোগ কৰি হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰিব। এইবোৰ কথালৈ বেছি নাযাব। প্ৰথমতেতো নিশ্চয় কৰোৱা যে সকলোৰে সংগতি দাতা হৈছে পিতা। শিক্ষক, গুৰুও সেই এজনে পিতা। তেওঁ হৈছে অশৰীৰী। সেই আত্মাত কিমান জ্ঞান আছে। জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ। তেওঁৰ মহিমা কিমান। তেৱোঁ আত্মাই হয়। আত্মাই আহি শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে আন কোনোও আত্মাৰ মহিমা কৰিব নোৱাৰে। আন সকলোৱে শৰীৰধাৰীৰ মহিমা কৰিব। এয়া হৈছে সৰ্বোত্তম আত্মা। শৰীৰ অবিহনে আত্মাৰ মহিমা এজন নিৰাকাৰ পিতাৰ বাহিৰে কাৰোৱে হ'ব নোৱাৰে। আত্মাতে জ্ঞানৰ সংস্কাৰ আছে। পিতাৰ কিমান জ্ঞানৰ সংস্কাৰ আছে। প্ৰেমৰ সাগৰ, জ্ঞানৰ সাগৰ... কি এয়া জানো আত্মাৰ মহিমা? কোনো মনুষ্যৰ এই মহিমা হ'ব নোৱাৰে। কৃষ্ণৰ হ'ব নোৱাৰে। তেওঁতো প্ৰথম নম্বৰৰ ৰাজকুমাৰ। পিতাৰ গোটেই জ্ঞান আছে যিয়ে আহি সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে সেইবাবে তেওঁৰ মহিমা গোৱা হয়। শিৱ জয়ন্তী হীৰা তুল্য। ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক আহে, কি কৰে? ধৰি লোৱা যীশুখ্ৰীষ্ট

আছিল, সেই সময়ত খ্রীষ্টানসকলতো নাথাকে। কাৰোবাক কি জ্ঞান দিব? হয়তো ক'ব ভাল চলনত চলা। এনেকৈতো বহুত মনুষ্যই বুজাই থাকে। বাকী সৎগতিৰ জ্ঞান কোনেও দিব নোৱাৰে। তেওঁলোকে নিজৰ নিজৰ ভাও পাইছে। সত্যো, ৰজো, তমোলৈ আহিবই লাগিব। অহাৰ লগে লগে খ্রীষ্টিয়ানসকলৰ গিৰ্জা কেনেকৈ সাজিব? যেতিয়া বহুত হ'ব, ভক্তি আৰম্ভ হ'ব তেতিয়া গিৰ্জা সাজিব। তাৰ বাবে বহুত পইচা লাগে। যুদ্ধতো পইচা লাগে। সেয়েহে পিতাই বুজায় - এয়া মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষ। বৃক্ষ জানো কেতিয়াবা লাখ বছৰ হয়? হিচাপ হ'ব নোৱাৰে। পিতাই কয় - হে সন্তানসকল, তোমালোক কিমান বুদ্ধিহীন হৈ গৈছিল। এতিয়া তোমালোক বুদ্ধিমান হৈ যোৱা। প্ৰথমৰ পৰাই ৰাজত্ব কৰিবলৈ প্ৰস্তুত হৈ আছা। তেওঁলোকতো অকলে আহে পাছত বৃদ্ধি হয়। বৃক্ষৰ আধাৰ হৈছে দেৱী-দেৱতা, তাৰ পৰা আকৌ 3 টা টিউব (নলী, ডাল) ওলায়। পাছত সৰু সৰু মঠ-পন্থ আহে। বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে পাছত তেওঁলোকৰ কিছু মহিমা হৈ যায়। কিন্তু একো লাভ নাই। সকলোৱে তললৈ আহিবই লাগিব। এতিয়া তোমালোকে সকলো জ্ঞান পাই আছা। কোৱা হয় - গড ইজ ন'লেজফুল (ভগৱান জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ)। কিন্তু জ্ঞান কি হয় - এয়া কোনেও নাজানে। তোমালোকে এতিয়া জ্ঞান পাই আছা। ভাগ্যশালী ৰথতো নিশ্চয় লাগিব। পিতা সাধাৰণ শৰীৰত আহে তেতিয়া এওঁ ভাগ্যশালী হয়। সত্যযুগত সকলোৱে পদ্মাপদম ভাগ্যশালী হয়। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে হৈ যোৱা। জ্ঞানতো এবাৰে পোৱা যায়। ভক্তিত ঠেকা খায়। অন্ধকাৰ। জ্ঞান হ'ল দিন, দিনত ঠেকা নাখায়। পিতাই কয় - হয়তো ঘৰত গীতা পাঠশালা খোলা। এনেকুৱা বহুত আছে যিসকলে কয় - আমিহে নোৱাৰো, আনৰ কাৰণে ঠাই দিছো। এয়াও ভাল কথা।

ইয়াত বহুত মৌন হৈ থকা উচিত। এয়া হৈছে অতিকৈ পবিত্ৰ ক্লাছ। য'ত তোমালোকে শান্তিৰে পিতাক স্মৰণ কৰা। এতিয়া আমি শান্তিধামলৈ যাব লাগে, সেইবাবে পিতাক বহুত মৰমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। সত্যযুগত তোমালোকে 21 জন্মৰ কাৰণে সুখ-শান্তি দুয়োটা লাভ কৰা। বেহদৰ পিতা হৈছে বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা। সেয়েহে এনেকুৱা পিতাক অনুসৰণ কৰা উচিত। অহংকাৰ অহা উচিত নহয়, অহংকাৰে তললৈ নমাই দিয়ে। বহুত ধৈৰ্যশীল অৱস্থা হোৱা উচিত। জবৰদস্তি (দৈহিক বলেৰে কৰা) নহয়। দেহ- অভিমানক জবৰদস্তি বুলি কোৱা হয়। বহুত মিঠা হ'ব লাগে। দেৱতাসকল কিমান মিঠা হয়, কিমান আকৰ্ষণীয় হয়। পিতাই তোমালোকক এনেকুৱা কৰি তোলে। গতিকে এনেকুৱা পিতাক কিমান স্মৰণ কৰা উচিত। সেয়েহে সন্তানসকলে এই কথাবোৰ বাৰে বাৰে স্মৰণ কৰি হৰ্ষিত হোৱা উচিত। এওঁৰতো নিশ্চয় আছে যে মই শৰীৰ এৰি এই (নাৰায়ণ) হ'মগৈ। লক্ষ্য-উদ্দেশ্যৰ চিত্ৰ প্ৰথমতে চাব লাগে। সেয়াতো পঢ়াওঁতা দেহধাৰী শিক্ষক হয়। ইয়াত পঢ়াওঁতা হৈছে নিৰাকাৰ পিতা, যিয়ে আত্মাসকলক পঢ়ায়। এয়া চিন্তন কৰিলেই আনন্দ পোৱা যায়। এওঁৰ এইতো নিচা আছে যে ব্ৰহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু, বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰহ্মা কেনেকৈ হয়। এই আচৰিত কথাবোৰ তোমালোকে শুনি ধাৰণ কৰি পুনৰ শুনোৱা। পিতাইতো সকলোকে বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। বাকী এয়া বুজিব পাৰা যে ৰজা হোৱাৰ লায়ক কোন-কোন হ'বগৈ। পিতাৰ কৰ্তব্য হৈছে সন্তানসকলক ওপৰলৈ উঠোৱা। পিতাই সকলোকে বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। পিতাই কয় - মই বিশ্বৰ মালিক নহওঁ। পিতাই এই মুখৰ দ্বাৰা জ্ঞান শুনায়। 'আকাশবাণী' বুলি কয় কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। সাঁচা আকাশবাণীতো এয়া হয় যি পিতাই ওপৰৰ পৰা আহি এই গোমুখৰ দ্বাৰা শুনায়। এই মুখৰ দ্বাৰা বাণী উচ্চাৰিত হয়।

সন্তানসকল বহুত মিঠা হয়। সন্তানসকলে কয় - বাবা আজি টোলী খুউওৱা। বাবাই কয় - সন্তানসকল বহুত টোলী পাবা। ভাল সন্তানে ক'ব আমি যেনেকৈ সন্তান হওঁ তেনেকৈ সেৱকো হওঁ। বাবাই সন্তানসকলক দেখি বহুত আনন্দিত হয়। সন্তানসকলে জানে সময় বহুত কম। ইমান যি বোমা আদি বনাইছে, সেয়া এনেয়ে পেলাই দিব জানো? কল্পৰ আগতে যে হৈছিল সেয়া পুনৰ হ'ব। তেওঁলোকে ভাবে বিশ্বত শান্তি হওক। কিন্তু এনেকুৱাতো হ'ব নোৱাৰে। বিশ্বত

শান্তি তোমালোকে স্থাপন কৰা। তোমালোকেই বিশ্বৰ বাদশ্বাহীৰ পুৰস্কাৰ পোৱা। দিওঁতা হৈছে পিতা। যোগবলৰ দ্বাৰা তোমালোকে বিশ্বৰ বাদশ্বাহী লোৱা। শাৰিৰীক বলৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ বিনাশ হয়। মৌনতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিজৰ অৱস্থা বহুত ধৈৰ্যশীল কৰি তুলিব লাগে। পিতাক অনুসৰণ কৰিব লাগে। কোনো কথাত অহংকাৰ দেখুৱাব নালাগে। দেৱতাসকলৰ নিচিনা মিঠা হ'ব লাগে।
- (2) সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিবলৈ জ্ঞানৰ স্মৰণ কৰি থাকা। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা। আমি যিদৰে ভগৱানৰ সন্তান হওঁ তেনেকৈ সেৱকো হওঁ – এইটো স্মৃতিৰে সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকা।

***বৰদান:-** প্ৰতিটো মুহূৰ্ত্ত অন্তিম মুহূৰ্ত্ত বুলি ভাবি সদায় আত্মিক নিচাত থাকোঁতা বিশেষ আত্মা হোৱা

সংগম যুগ নিচাত থকাৰ যুগ সেইবাবে প্ৰতিটো মুহূৰ্ত্ত আত্মিক নিচাৰ অনুভৱ কৰি থাকা, কেতিয়াও কোনো পৰিস্থিতি অথবা পৰীক্ষাত মূৰ্ছিত নহ'বা কিয়নো এই সময় অকাল মৃত্যুৰ সময়। অলপ সময়ো যদি মজা লোৱাৰ সলনি মূৰ্ছিত হৈ যোৱা আৰু সেই সময়তে অন্তিম মুহূৰ্ত্ত আহি যায় তেতিয়া “অন্তিমৰ স্থিতিয়ে গতি” কি হ'ব! সেইবাবে এভাৰেডিৰ (সদা প্ৰস্তুত হৈ থকাৰ) পাঠ পঢ়োৱা হয়। এক ছেকেণ্ডো প্ৰবঞ্চক হ'ব পাৰে। সেইবাবে নিজকে বিশেষ আত্মা বুলি ভাবি প্ৰতিটো সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্ম কৰা আৰু সদায় আত্মিক নিচাত থাকা।

***শ্লোগান:-** অচল হ'বলৈ হ'লে 'ব্যৰ্থ' আৰু 'অশুভ'ক সমাপ্ত কৰা।

ওঁম্ শান্তি!!
